

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Consideratio VIII. De Judicio Universali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

Judicem meum, ne damnet me die illo, quo Anima mea egredietur è corpore meo. Impetra efficacem gratiam, ut timore diei illius impulsus vitam sic instituam, quemadmodum tunc instituisse optabo. *Ave Maria.*

Consideratio VIII.

De Judicio Universali.

Recitatâ oratione consuetâ, imaginare tibi judicium illud universale eo modo, quo depingi solet: cogita, te videre Judicem Christum innumeris Angelis circumdatum, à parte dextra beatos, à sinistra damnatos &c. Roga gratiam, terribile hoc Mysterium sic agnoscendi, ut exinde movearis ad vitam sic instituendam, ne die Judicii ad sinistram, sed ad dexteram Judicis colloceris.

Pars I.

Doctrina. Præter judicium particulare, quod statim fit post mortem hominis, est & aliud universale, quod omnes homines simul complectitur, & in quo sententia etiam fertur in corpora hominum. Instituitur hoc à Christo ideo, ut coram orbe toto hominum virtutes & scelera patefiant, nec non beneficia omnibus collata, & peccata ab eis facta, tum ad confessionem damnatorum, tum ad gloriam beatorum. Erit ergo dies, quo omnes homines congregabuntur in vallem Josaphat, ibi sententiam pro

pro tota æternitate accepturi. Dies ille à scriptura dicitur, *dies iræ, dies calamitatis, dies furoris Domini.* Ante diem illum præcedent signa terribilia, quæ Christus in Evangelio recenset. *Erunt signa in sole, luna & stellis. Sol obscurabitur; luna non dabit lumen suum; stellæ de Cælo cadent.* Armabit DEus omnem creaturam, præcipuè quatuor elementa. Aer, qui antea respirandi potestatem, ventos, pluvias, aves pro cibo, necessitate, aut recreatione dedit, terrebit peccatores immani ventorum furore, fulgurum, tonitruorum, cometarum varietate & vehementiâ. Aqua, quæ multiplici antè modo hominum utilitati serviit, furet, fremet, cruentis etiam fluctibus insurget, agros & urbes inundabit & submerget. Terra insolitis ubique motibus tremet, urbes totas & regiones concussas deglutiet, serpentes, leones, tygrides, portentosa brutorum monstra in urbibus & vicis ad terrorem hominum producet. Ignis præcedet Iudicem: & domos & hortos, & urbes, & quidquid in orbe est, tristi involvet incendio. Dies iræ, dies illa solvet sæculum in favilla. Et hæc initia sunt dolorum.

Tum insonabit tuba illa feralis, de qua Christus: *Mittet Angelos suos cum tuba.* Tuba mirum spargens sonum per sepulchra regionum coget omnes ante thronum. Audietur vox illa: *Surgite mortui, venite ad iudicium.* Hæc est tuba illa, quam tantopere timuit S. Hieronymus, semper eam suis putans auribus insonare. Audient

dient vocem hanc omnes, & divinâ virtute excitati consurgent, ut impleatur, quod credidimus in Articulo: *Carnis resurrectionem*. Quam hoc visu mirabile! Prodibunt omnes è cavernis suis aut sepulchris; & rustici & reges, & inopes & divites, & clerici & sæculares, & Studiosi, & quotquot vixerunt unquam. Nam Animæ horum omnium, vel è Cœlo, vel inferno, vel purgatorio aderunt; ad eadem ipsa, quæ antea habuerunt, corpora redibunt. Hic siste non nihil, Studiose, & hanc non fabulam, sed veritatem expende. Quævis Anima ad idem ipsum corpus, quod in mundo incoluit, redibit: redibit anima damnata, redibit beata: sed ô sorte quàm dispari! quàm dissimili gestu, facie, & affectu! Redibit anima Petri ad corpus suum; redibit & anima Judæ; redibit anima Aloyfii ad corpus suum; redibit & anima infelicis cujusdam damnati Studiosi. O quàm diverso modo Anima damnata dum intuebitur corpus suum, in cuius gratiam ob levem fortè voluptatulan perpetuò torquetur, ô quo horrore complebitur quibus execrationibus in illud invehetur! Ergone, inquiet, in maledictum hunc carcerem includar, æternum in eo crucianda? maledictum corpus! Tu, tu es, quod stolidè adeò amavit tu, tu es, cui, relicto DEO, servivi: tu es, ob quod Cœlum perdidisti: tibi ut bene esset in otio illo, in gula, in lascivia, in peccatis aliis, æternis me dignam feci cruciatibus! Maledictæ voluptates, quas tibi concessi, & quæ tanti jam mihi

mihi steterunt, stabuntque æternum! Tui illi
oculi, tua lingua, tui pedes, tuæ manus æter-
num mihi attulere exitium. Hæc Anima dam-
nata corpori dicet. Corpus verò, teste Carthu-
siano, sic reponet quodammodo: maledicta tu,
ô Anima! tuum erat me regere: eras domina;
non debebas mihi licet volenti, concedere, quod
nocivum fore prævideras. Ah utinam te nun-
quam nôssem! relinque me apud vermes meos,
& ad inferos facesse. Hæc & plura reponet
corpus, ad quod redire cogetur Anima, ut
quemadmodum hæc illud habuit in scelere so-
cium, sic etiam habeat in supplicio. Jam ad
Animam Beati cujusdam respice, v. g. S. Casi-
miri, aut Aloysii: ô quo ista gaudio intuebitur
corpus suum! ô ut ei ex animo gratulabitur! ô
ut læta exclamabit: Veni, veni corpus meum!
amplectemur denuo invicem, & per omnem æ-
ternitatem nemo nos separabit. Gratias tibi
ago, quòd tam fideliter mihi serviveris ad beati-
tudinem acquirendam; gratias, quòd jejunia,
cilicia, labores scholasticos patienter & ad DEI
gloriam tuleris. Gratias ago vobis, ô manus
meæ, quòd nihil tetigeritis illicitum; gratias
vobis ô pedes, quòd ad ædem sacram potiùs,
quàm alia loca me detuleritis. Labore quidem
vobis stetit, grave vobis accidit, ô membra mea,
dum mortificatio aliqua erat subeunda; dum
fugienda aliqua suspecta amicitia; dum diutiùs
perseverandum fuit in templo tempore frigido;
dum multum temporis dandum erat studiis;
Qs dum

dum os adhibui ad manifestanda in Confessione peccata, pedes ab otiosis evagationibus compescui, voluptatem sæpe etiam licitam vobis prohibui; grave hoc vobis accidit; sed ecce reposita est corona gloriæ; jam mercedem recipietis amplissimam. O corpus meum, porrige manus, quas à nefandis lusibus, ab illicitis tactibus compescuisti, quas in oratione levasti ad Cœlum; fulgebunt præ stellis & gemmis per æterna sæcula. Porrige oculos, quos modestè continuisti, & avertisti ab illicitis; fulgebunt deinceps ut sidera. Porrige linguam, quâ non abusus es ad pejerandum, ad mentiendum, ad irritandos parentes, ad proferenda impura; quam mortificasti in cibo & potu &c. beata jam est. Beati estis & pedes mei, qui me ab illa domo, ab illo consortio deduxistis: vestra nunc est gloria; gaudete! modicum, quod habuistis laboris, gloriam accersivit æternam. Sic dicit Anima Beati, corpusque suum summo cum gaudio intrabit. Et ecce prodigium novum. Ingreditur Anima beata corpus suum; ingreditur & damnata: sed eheu varia, diversa plane mutatio! Corpus, quod Anima damnata subivit, mox fœdum adeò, abominabile & visu horridum evadit, ut omnibus videntibus horrorem incutiat; præcipuè in illis membris, quæ instrumenta divinæ offensæ fuerunt, evadent longè turpissimum. Econtra corpus beati dicto gloriosius momento redditur, in illis præsertim membris, quibus ad DEI gloriam præcipue
 ulus

usus est, dum viveret. Veritas certa est: instrumenta laboris aut peccati suum habebunt præ membris aliis supplicium, aut præmium. Linguam suam cruciari præ aliis ingemuit Epulo, quia per eam maximè peccaverat. S. Xaverius visus est toto corpore, maximè autem pedibus, splendorem & lucem admirandam diffundens: pedibus enim præcipuè usus fuerat in peragrandis tot regionibus & provinciis, non ad sudorem modò, sed & sanguinem.

Factâ hac mortuorum resurrectione, properabunt omnes ad vallem Josaphat; nova lugendi aut gaudendi materies occurret in via, ut ita loquar. Videbunt omnes, tum loca, in quibus peccaverunt, tum ea in quibus DEO servierunt. En ibi maledicta illa domus olim erat, ingemiscet damnatus, ibi maledicta illa occasio erat, ibi maledicta illa caupona, ubi peccando damnationem mihi accersivi; ibi schola, ibi templum, ubi impudenter DEum offendi. En ibi templum erat, dicit beatus, ubi DEO servivi folicitè, in quo SS. Sacramenta devotè suscepi: ibi erat societas, quam nisi fugissem, periissem: gratias illis, qui me vel invitum abstraxerunt. Interea congregabuntur omnes in valle Josaphat; latere enim nemo poterit, nemo effugere. Convenient Reges & subditi, parentes & filii, Magistri & discipuli. *Tunc exhibunt Angeli, ait Christus, & separabunt malos de medio Iustorum.* O quanta horroris materia separatio futura! Christus ait:

Erunt

Erunt duo in lecto uno; unus assumetur, & alter relinquetur. Ah erunt duo! bene considera: erunt duo in lecto uno, in una domo, in una schola. Unus eorum statuetur ad dextram, alter ad sinistram; unus inter beatos, inter damnatos alter. Hic Abel frater à fratre Caino, Petrus à Juda, à sorore soror, vir ab uxore, à subdito princeps, condiscipulus à condiscipulo, discipulus à Magistro separatur. O acerba, ô terribilis separatio! Pater ad sidera, filius ad Tartara! condiscipulus unus ad dextram, alter ad sinistram! ô quis luctus erit & planctus Studiosi alicujus, si videat condiscipulos suos plures ad dextram, se verò inter damnandos ad sinistram; cum sciat: ecce cum his vixi; cum his scholam eandem frequentavi eandem etiam domum incolui: ah! & ego æternum infelix! vah ut fremet, ut ringetur? ut furet damnatus quispiam Studiosus contra eum, à quo fortè ad peccatum seductus est, & sic ejus culpâ periit? Tu, tu es, maledicte, inquiet, tu es, qui si me non avocâsses à pietate, à studiis, starem inter electos ad dexteram: tu, tu vah! ô quis dolor!

Terrorem terror excipit, isque planè ingens. Factâ hac Justorum à peccatoribus separatione, Parebit signum Filii Hominis in Cælo. S. Michaeli ingenti Angelorum turmâ stipatus apparebit in nubibus, ferens sacram illam Crucem, è qua Salvator noster pendere dignatus est. O quis terror damnatis! quod solatium Beatis! de mum

mum videbunt filium hominis venientem in nubibus cum potestate magna & maiestate. Cum maiestate tanta, quantam nec concipere mens humana potest. Ad primum Maiestatis tam terrificæ intuitum ô! ô quomodo ejulabunt infelices, dicentes montibus: cadite super nos, & collibus: operite nos! terrore prorsus inexplicabili percellentur damnati. Et quid mirum? Sciunt, eundem hunc esse Judicem, quem tam impiè, tam protervè offenderunt. Fratres Josephi audientes Proregem illum, coram quò stabant, esse Josephum fratrem suum, toto corpore contremuerunt; quia suæ in eum iniquitatis recordabantur. Peccator videns DEum à se antea offensum jam venire ut Judicem, ô quo terrore percelleretur miser! Videbunt, in quem transfixerunt: videbunt, quem contempserunt; cuius minas & monita riferunt. *Scietis, quia ego Dominus*, ait DEus. Accedit ipsa Maiestas Judicis hujus, altera terroris causa. Dum legem in monte Sinai ferebat Dominus, inter fulgura & tonitrua descendit, adeò ut vicini etiam colles contremiscerent. Ah quid fiet, quando veniet indutus vestimentis ultionum, non ut Legislator, sed legis contemptæ vindex acerrimus? Solus ejus intuitus sufficere ad homines exanimandos posset. Prostrati sunt in horto milites Christum capivum ducturi, prostrati, inquam, ad voces has: *Ego sum*; quia has proferens ostendisse eisdem creditur vultum illum, quem aliquando ostendet reprobis. O Studiose, quo vultu Judicem suum intuebitur juvenis?

Re-

Reflexiones. Si quæ præcedunt diem iudicii, a deò formidabilia sunt, non miror fuisse Sanctos, qui ad solam iudicii memoriam contremiscerent. Hoc miror, esse hominem, qui non pariter corpore & animo contremiscat. Tu, ne absque timore sis, sequentes conclusiones excipe.

I. Resurges & tu aliquando ad vocem tubæ; resurget & corpus tuum; recipies has manus tuas, hos oculos tuos, hos pedes. An verò cum gaudio? an cum luctu? an inter maledictiones? an inter iudicia? Pro qualitate vivendi, erit & qualitas resurgendi. Prout vixeris, sic resurges. Si iam in peccato moriaris, resurges aliquando: sed quid dices, hæc corporis tui membra aspiciens? En hi sunt oculos, dices, quibus abusus sum ad res illicitas aspiciendas: ô utinam avertissem! hæc sunt manus, quibus res illicitas attigi: ô utinam nunquam id fecissem! hi sunt maledicti pedes, qui me ad illa loca detulerunt, ad domum illam pessimam, ad consortium illud: ah utinam ad templum detulissent! hæc est lingua illa maledicta, quâ tam indecoros sermones effutire ausus sum, & mille modis abuti: ah utinam melius eam impendissem! Sic certò ingemisces, sed serò nimis. Ergo nunc utere membris ad finem tuum: utere pedibus ad templum, scholam & loca licita; utere linguâ ad laudem DEI; utere manibus ad preces devotè persolvendas & laborem facrum; flecte genua in oratione, linguam contine a sermone illicito, comprime oculos, ne aspiciant, quod non licet; atque ita de membris aliis

aliis loquere, & gaudebis aliquando; & lucebunt hæc membra tua præ stellis firmamenti. Hæc tecum cogitans excita te, & erige in molestia aut tædio, quod forsan occurrit: v. g. grave accidit studere tempore debito, diu interesse templo, hære domi, abstinere ab otiosis circumvagationibus & sermonibus &c. dic jam membris tuis: tolerate ista, ô charissima membra mea! patere ô lingua mea! tolerate ô pedes &c. erit, cum mercedem recipietis amplissimam! erit cum lucebitis velut stellæ in perpetuas æternitates!

2. Properabis & tu ad vallem Josaphat. Videbis loca omnia, ubi nunc versaris, ubi DEum aut offendis, aut debito modo honoras. Quæ, obsecro, loca tibi præplacebunt? an gaudebis te fuisse in caupona illa, in domo illa, in loco illo &c. an delectaberis adhuc lætitiâ ibidem haustâ? an placebunt petulantia in schola aut templo exercitæ? an gloriaberis, te ibi & ibi Magistro tuo aut Confessario egregie imposuisse? ah quàm vereor alia! ô quàm optabis majore diligentia accessisse scholas, modestius versatum in templo, hanc illamque domum fugisse &c. Ergo nunc age, quod tunc egisse optabis; sic vive in quovis loco, ne ejus recordans dolore aliquo afficiaris. Cave locum illum, ubi toties DEum offendisti.

3. Eris & tu in valle Josaphat. Sed ubi? ô Cœlites! an ad dexteram inter oves? an ad sinistram inter hircos? ah Cœlites! aderis tu; ade-

ro ego; aderunt omnes condiscipuli tui in valle Josaphat: an omnes nos ad dexteram? an omnes? dubito sanè & vehementer dubito. Multi vocati! pauci electi! an ergo unus, an plures inter reprobos stabunt? ah horror! an separaberis à me tu, qui hæc legis? an ego à te? an tu inter beatos? ego, ah infelicem me! ego an inter reprobos stabo? aut an tu infelix inter reprobos? ego inter beatos? ego à te separatus in æternum? ô vulnus! ô dolor! an separaberis à fratre tuo? an à sorore? an à parentibus? an à condiscipulis tuis? ignoro quidem ista. Hoc scio, si a deo fore infelix, ut stare inter damnatos cogereris, videresque alios condiscipulos tuos à parte dextra stantes, acerrimo te dolore correptum exclamaturum esse: ô infelicem me! egone separatus in æternum? ah hi sunt, quibuscum easdem bene vivendi occasiones habui! ibi ille est, quocum vixi in eadem domo, in eodem lecto! ah egone separer æternum? utinam vixissem ut ille! utinam templa accessissem cum illo! tempus utinam pietati & studiis dedissem cum illo! Ita dices, sed in cassum. Jam age; vive cum piis, ut stes cum piis ad dexteram; imitare condiscipulorum tuorum modestiam, pietatem, diligentiam; morere verò improbos detestare. Cogita sæpius: si hoc imitor, stabo cum illis, & cum illis in die judicii æternitatem ingrediar aut felicem; si imiter improbos aut infelicem, si impios imiter: versetur hæc terrificæ separatio sæpe ob oculos.

4. Si (quod superi avertant) fores aliquando inter illos, qui stant ad sinistram, & videres socium illum, qui te abduxit à pietate, aut studiis, & sic causa æterni interitûs fuit, quid, quæso, diceres? quid ageres? an adhuc ejus tibi placeret consortium? an de ejus gauderes familiaritate, ut jam? non crediderim. Ergo jam age, ejus fuge consortium, invitationes generose reiice, alias væ animæ tuæ!

5. Si primus advenientis Judicis aspectus tam terribilis futurus sit impiis, quid agendum jam censes? an non terroris causa removenda est, peccatum scilicet? ergo factum jam antè propositum confirma: non offendam hunc Judicem meum, sed eum mihi conabor reddere propitium. Dum Crucifixi effigiem intueris, aut in SS. Eucharistia Judicem tuum suscipis, roga gratiam illam, quam rogat Ecclesia in vigilia Nativitatis Domini per hæc verba: DEUS qui nos redemptionis nostræ annuâ expectatione lætificas, præsta, ut Unigenitum tuum, quem Redemptorem læti suscipimus, venientem quoque Judicem securi videamus Dominum nostrum Jesum Christum.

Affectus. Jesu Christe, pro me Crucifixe, erisne ergo tu Judex meus? ergo te venientem in nube potestate magna intuebor? quibus oculis, ô Jesu? ô quomodo levare poterò ad te faciem meam, cogitans, quàm turpibus peccatis te offenderim? O Jesu tunc non audebo; jam audeo, quia adhuc Salvator meus es; jam

R

levo

levo ad te oculos meos; unum, unum rogo:
 Jesu, propitius esto mihi peccatori, illo die ter-
 ribili, quo resurget ex favilla judicandus homo
 reus! Timeo, ô DEUS, diem illum terribilem
 ah quid agam? latere erit impossibile, appare-
 re intolerabile. Ah, respice jam me oculis mi-
 sericordiæ tuæ; dimitte mihi jam peccata mea,
 ut lætus te aliquando intuear! Doleo, ô Jesu,
 quòd hætenus te toties offenderim! Utinam
 mortuus antè fuisset, quàm te offendifsem!
 Respice & miserere mei! In die judicii libera
 me, Domine! inter oves locum præsta, & ab
 hædis me sequestra, statuens in parte dextra.
 Miserere mei, dum veneris in novissimo die.

Proposita. Aliam jam vitam, te adjuvante, in-
 stituam. 1. meliùs utar ad gloriam tuam mem-
 bris meis, & corpore meo, ut aliquando cum
 gaudio ea recipiam; maximè hoc membra
 N. 2. in nullo loco sic versabor, ut eum al-
 quando intuens deplorare cogar impietatem
 meam; hinc in templo ero modestior; non ac-
 cedam locum illum &c. 3. quia volo stare cum
 Beatis ad dexteram, volo etiam jam cum illis
 vivere; & sicut nolo ab illis separari in valle
 Josaphat, sic nolo me jam separare ab eorum
 exemplis; imitabor aliquorum modestiam, de-
 ligentiam &c. econtra sicut volo esse separatum
 à reprobis, sic jam me ab illis separabo, non
 eundo cum illis ad loca illicita, non sequendo
 monita eorum &c.

Petitio. Jesu Christe Salvator clementissime, respice me & miserere mei! gratia tua confortet me in bonis propositis meis, ut in die judicii me non ad sinistram, sed ad dexteram tuam per Sanctissimos Angelos tuos collocari permittas.

Pars II.

Ipsè actus Judicii & Sententia.

D*octrina.* Rem ipsam nunc aggredimur. Sedente ergo in nubibus Judice Christo, palpitantibus præ metu & terrore damnatis, Liber scriptus proferetur, in quo totum continetur, unde mundus judicetur; sive, ut paucis dicam, sequetur manifestatio peccatorum, à quovis homine commissorum, uti & bonorum operum. *Omnes nos oportet manifestari ante tribunal DEI.* Singuli aliorum tum malè tum bene facta agnoscent, & velut in fronte scripta legent. Manifestatio hæc Sanctis ad gloriam erit, reprobis ad confusionem terribilem. Quid quid latet, apparebit. O quis pudor erit damnati, si videat sæpe majora peccata facta ab illis, qui æternùm erunt beati, ac à se ipso; quàmque facile cum illis pœnitentiam agere potuisset? Quis pudor erit hominis, qui, dum viveret, Sancti nomen & speciem præ se tulit, re verò ipsa fuit hypocrita? Quis pudor damnati videntis omnia scelera sua toti mundo patere, etiam quæ in tenebris facta, sollicitè quæsit occultare? Erubescit homo sæpe uni Confes-

R 2

sario

fario aperire illud, quod malè egit: quid ergo
aget, dum millenis hominum millionibus scele
ra sua patere advertet? ô pudor! ô confusio

Manifestationem peccatorum comitatur ma
nifestatio beneficiorum, quæ DEUS cuius ho
mini præstitit, ut hac ratione peccati enormi
tas tantò clarius appareat. *Judicate inter me &*
vineam meam; quid potui ultra facere? Ecce crea
vi te (sic Studiofo dicit DEUS) ut laudares
me, ut servires mihi: an mihi, an dæmoni ser
visti? Dedi Angelum, qui custodiret te, &
ad salutem dirigeret; huic reluctatus es. Dedi
coelum & terram ad obsequium tuum, ut facili
lius servires mihi; tu illis ad mei offensam ab
usus es. Descendi è coelo in terram, ut te re
dimerem jugo dæmonis; labores pro te sustu
nui gravissimos, tuli spinas & flagella, effudi
sanguinem, toleravi mortem; tanto te precor
emi, ut mihi servires: tu pretium calcasti, me
contempsisti, adhæsisti dæmoni. Permissisti
nasci in fide vera, quod beneficium mille alii
negavi; debebas vitam agere tuæ fidei con
gruam; vixisti vitam, quæ nec Ethnicus petere
rem posset. Dedi tot infirmitatis remedia, Sacra
cramenta Sanctissima, bene agendi occasiones
innumeras: præ innumeris aliis feci, ut mitterer
reris ad studia, quibus te excolere, & ad altum
omnia idoneum reddere te poteras; habuisti
eodem tempore occasionem non piè tantum
sed sanctè vivendi; audivisti tot monita, videris a
tot piorum exempla, poteras te ad statum Sancti
torem

tiorem per studia & pietatem disponere: hanc gratiam innumeris aliis non concessi, quibus si eam dedissem, laudassent me assidue, servivissent indefesse. Tu quid egisti? Quomodo me & leges meas habuisti? Nosti me? Ego sum Jesus tuus, quem tu tantillo pretio toties vendidisti, quoties graviter peccasti; cujus gratiam hominum amicitiae posthabuisti; cujus inspirationes rejecisti; quem tot sacrilegis Confessionibus, tot mendaciis, tot inobedientiis, tot impuris sermonibus, continuo otio, turpi in divinis tadio, mille modis aliis offendisti. Ego sum, cujus minas & monita ridere ausus es; quem toties, tam irreverenter in SS. Eucharistia tractabas; quocum versari diutius post S. Communionem aut alio tempore volebas. Ego sum Jesus ille. O Studiose, quo tuo terrore haec tibi obiiciet Salvator Judex? Rex quidam venatoris habitu latens, incognitus diverterat ad casam aliquam subditi sui de nocte; ab eo pessime habitus est. Tulit Rex patienter. Postridie ad aulam reversus hunc ad se vocari jubet, cumque in throno regio residens sic breviter alloquitur: nosti impudens, quem domi tuae hospitem hac nocte habueris, & quomodo tractaveris? Obmutuit ad haec miser, & velut fulmine percussus tantum non exanimis corruit. Latet jam sub specie peregrina Salvator tuus, mi Studiose, latet in epulo Eucharistico; si laetens ad te divertit, quomodo a te habetur? quam devotione suscipitur? imò quot ignominis afficitur?

citur? quàm turpiter offenditur? Non curam
 iam ista; sed erit, erit, quando residens in nubibus
 cum potestate magna & majestate dicet tibi:
 nōsti impudens, quem domi tuæ toties hospitem
 habueris, quomodo tractaveris me, quomodo
 tanta tibi, tam ampla præ aliis beneficia præstiti?
 nōsti, quot irreverentiis, quot lascivis sermonibus
 & factis me offenderis? Tu quid dicere
 quo animo hæc excipies? Amicum ferre non
 potes, si tuam tibi exprobet ingratitude
 & Judicem tuum quomodo feres? quis pro te
 intercedet? quis justitiæ divinæ supplicabit?
 Quid sum miser tunc dicturus? quem patronum
 rogaturus?

Sed finiamus tandem Tragœdiam, & omnia
 illis, quæ de Judicio particulari diximus, huc
 que etiam pertinent, rem omnium funestissimam
 producamus. Horret animus, calamitas
 stupet, sanguis ipse in venis propè obrigitur.
 Dictu terribile est; dicendum tamen. Huc
 animus advertite, Studiosæ. Manifestatis omnium
 hominum peccatis, exhibitis palam, quæ Deus
 cuius præstitit, beneficiis, petitâ, ut in judicio
 particulari, ratione, *dabit Dominus vocem virtutis
 suæ*, feret decretoriam pro tota æternitate
 sententiam secundum cujusvis merita. O
 Domini terribilis! ô sententia quanto impiorum
 terrore, tanto beatorum solatio prolata! Vox
 illa duplex: *Ego sum*, quâ Christus usus est ad
 dæos & gentiles in horto, armatos omnes
 mi abjecit velut mortuos. Vox Philippi fecit

di, Aulicos duos conspectu suo faceffere jubentis, unum vitâ, alterum rationis usu privavit. O terribilis DEus, vox tua quid aget? *In tonas super me Iudicia tua, & timore ac tremore concutis omnia ossa mea, & expavescit anima mea valde,* ait Thom. Kemp. Quæ verò illa vox? quæ sententia? Duplex est; pro beatis una, pro damnatis altera. Prima hæc est: *Venite benedicti Patris mei, possidete regnum, quod paratum est vobis ab initio mundi.* Fertur hæc sententia primò in beatos, ut tantò acerbior deinde damnatis evadat sententia damnationis; quivis enim eorum ita secum cogitabit: possem & ego esse beatus; possem & ego cum his sententiam pro beatitudine jam audire; possem cum his evolare ad Coelum, si aliam egissem vitam; si inspirationibus divinis obedivissem; si à consuetudine illa & consortio me abstraxissem. Quantum verò hoc vulnus sit in animo damnati, dici quidem non potest, tenui tamen similitudine adumbrari valet in Studiofo pigro, qui sub anni finem videt condiscipulum suum palàm in theatro laudari & honorari, se verò repulsam turpissimam ferre. Quære ex eo, quo animo sit, ista intuens? quære, an amet adhuc laudè que pigritiam suam & otium? an gaudeat de tot otiosis circumvagationibus &c? responsionem tu ipse facile divina-bis. Eadem prorsus ratione non amabit damnatus libertatem, quâ nimium fruius, DEum offendit: non gaudebit de voluptatibus per DEL offensam quæsitis: alia omnia sentiet, ac
R 4 dum

dum vivebat. Verum ad Sententiam redeamus. *Venite Benedicti.* O vox suavis! vox jucunda! Venite ex tristitia ad gaudia, ex labore ad requiem, ex dolore ad solatium, ex mundo ad Cœlum. Venite! labor abiit; finis dolorum est. Possidete regnum vobis paratum. Venite Martyres, qui mei amore tanta, tam fortiter percontulistis! Venite Virgines, quæ spurcas mundi delicias virili adeo animo contempistis! Venite Adolescentes, qui vestram mihi ætatem primam & innocentiam consecrastis! Venite Studiosi, qui labores vestros scholasticos ad meam gloriam animose adeo tolerastis, regulas vestras accuratè observastis, pietatis exercitia sedulo obiistis, otium & pigritiam abominati estis. Venite! ô vox gaudii! vox exultationis! Possidete regnum: hæc erit merces laboris vestri possidete regnum in perpetuas æternitates. O felix sententia! ô quanta in animo beatorum lætitia! ô quàm laudabunt Sancti opera bona à se præstita! ô quàm gaudebunt de laboribus pro DEO toleratis; de mortificationibus sponte susceptis! ô quàm benedicet S. Petrus cruci suæ è qua pendens DEO vitam dedit! ô quàm velut amplexabitur craticulam suam S. Laurentius Aloysius flagella sua; Edmundus sua cilicia quantum exosculabitur! ô felix Pœnitentia, clamabat apparens post mortem suam S. Petrus de Alcantara, quæ talem ac tantam mihi promeruit gloriam! ô felix pœnitentia! ô felices horæ, quas DEO, quas studiis ad DEI gloriam consecravistis.

Au-

Audient hæc & videbunt peccatores miseri: quid verò agent? dentibus tuis frement & tabescent. O quantum ipso beatorum jubilo torquebuntur! horrorem autem & supplicium ex ipsa ferali, quæ in eos feretur sententia, oriturum quis describet? *Discedite à me maledicti in ignem æternum, qui paratus est diabolo & angelis ejus.* Non verba, sed fulmina! discedite à me! non amplius estis populus meus, & ego non ero DEUS vester. Discedite à me, à fine vestro, à DEO vestro, à summo bono vestro: discedite ab amicitia mea, à gratia mea, ab aspectu meo discedite! discedite à regno meo, à felicitate mea, à patria vestra, à societate Sanctorum. Discedite maledicti! maledicti in corpore, maledicti in anima! discedite in ignem, ad pœnas, ad famem, ad sitim, ad frigus, ad fœtorem, ad diabolos, ut sentiatis fructum voluptatum vestrarum. Discedite non ad annos decem, non ad viginti, non ad centum, non ad mille, sed in æternum; discedite in ignem æternum, qui paratus fuit non vobis, sed diabolo: paraveram vobis Cœlum: potuissetis mecum regnare in Cœlo; nolulistis. Ergo discedite, & in æternum discedite! Discedite à me! Vivis adhuc, qui hæc legis? non te stupor exanimem reddit? *Aliquid terribilius cogitari potest, ait S. August. quam Ite? quid delectabilius, quam Venite? O quanto pavore obruentur miseri? Vidistine reum aliquem, dum à Judice fatalem sententiam accepit, præsertim si mortis genus non nihil acerbius*

R s

fuit?

fuit? O ut æstuat, ut pavet, ut toto corpore trepidat, ut jam semi mortuo & vox & animus hæret! Umbra est, si cum terrore damnatorum conferas. Terrorem hunc ipsa Sententiæ executio excipit: aperiet se abyffus infernalis, & momento ipso miseros omnes horrendum vociferantes absorbebit. Hic tristissimæ tragædiæ finis est, hæc conclusio.

Reflexiones. Quo, quæso, animo ista legis, mihi Studiosè? an velut veritatem à DEO revelatam credis? non dubito; Catholicus enim es. Si verò credis, an non exhorrescis? an non trepidas? Nunquid ferrea sunt carnes nostræ, quarum S. Aug. ut non contremiscant ad illa verba: *Ita maledicti?* Trepidârunt Sancti ad solam eorum, quæ dixi, memoriam: cur non & tu salutari timore correptus vitam institues eo modo, quo illo die instituisse optabis? S. Greg. hoc documenti loco dedit: *Illum diem, fratres charissimi, totâ intentione cogitate, vitam corrigite, mores mutate, peccata expiate.* Sed ad particularia.

I. Manifestabuntur peccata tua omnia in die illo terribili: patebunt ea, quæ jam in tenebris fiunt, quæ occulta sunt omnibus: homo non vidit te peccantem; at DEus vidit: homines decipere poteras, non DEum. O quomodo erubesces tum temporis! nunquid pudore jam suffunderis, si in mendacio aut alio peccato turpi deprehendaris? quis ergo erit pudor, dum peccata tua omnia non uni homini, sed toti mundo patere conspicias? tormentum, mihi crede,

ter-

terribile est. Quid consilii? si nolis tunc confundi, cave committas ea, quæ tibi materia pudoris erunt; licet solus sis, licet à nullo te videri credas, cave pecces; cogita: DEUS videt; DEUS me iudicabit. Si autem jam admisisti peccata, necesse est, ut ea in Confessione sincere exponas. Aut levem hanc coram uno Sacerdote confusionem subire debes, aut gravissimam illam coram toto mundo in die iudicii. Prima levis est & salutaris; fictitia magis, quam vera: altera terribilis est & inutilis. Ah, per ego te salutem tuam te rogo, noli eò unquam induci, ut peccatum aliquod grave, aut tale, de quo dubitas, an sit grave, in Confessione taceas! Si tacuisti autem hæctenus, prima mox occasione confitere. Nulla res, quâ plures Juvenes confictos teneat dæmon, ac fatalis ille pudor: augetur is & crescit indies, usque dum omnis ferme spes salutis concidat. Pereat pudor iste! salvetur anima tua! cur erubescis coram uno homine dicere, quod tamen coram toto orbe patefiet? si confiteris, patefiet quidem etiam, sed ad gloriam tuam, eò quòd generose te viceris, illud confitendo. Ergo age: triumphade pudore à deò detestabili: accede Confessarium, quem voles, si unius aut alterius noti vultum ferre non potes. Quamquam quid times? gaudium creabis Confessario, si resipiscas. Age, pereat pudor! Non surge jam à loco, in quo hæc legis, quin DEI amore statuas hoc exequi. Gaudium tibi polliceor & quietem, quam nisi expertus capere non potest.

2. Be-

2. Beneficia omnia tibi præsertim ut Studio-
so præstita, exhibebit DEus: quanto hæc sunt
majora, tanto magis terreberis, si jam malè im-
pendas. Ergo bene jam utere tot illis sanctè
vivendi occasionibus, quas offert DEus.

3. Judex tibi exprobrabit ingratitude; quæret, an noveris, quomodo eum in templo,
in S. Communione, in hoc aut illo loco tracta-
veris: erit tunc implacabilis. Ergo non fac ea,
quæ tibi exprobrare possit: reverenter cum eo
age potissimum in S. Communione; debitam
præparationem præmitte, tam sancto operi; non
offende Judicem tuum, ubi ubi demum versaris,
sed ejus tibi conciliare labora gratiam. Facile
jam est, eum in favorem tuum inflectere non
peccando, aut seriam de peccatis agendo pœni-
tentiam, superando pudorem in manifestandis
per Confessionem peccatis; vincendo difficul-
tatem, quam forte experiris in cavendo illo pec-
cato, in extirpanda illa consuetudine. Ejus pe-
dibus jam sæpe advolvere, & contritus exclama:
Domine, cum veneris judicare, noli me condemnare!

4. Audivisti jam & supra, nullum tibi fore
ullibi refugium; solum ex bonis operibus sola-
tium capi illo tempore posse. Addo jam & hanc
veritatem: tunc agnosces, quis tecum in vita
hac verè bene senserit. Est jam Magister, Præ-
ceptor, Parens, Professor, qui te etiam invitum,
etiam reluctantem abstrahit à domo aliqua, aut
familiaritate; verbera etiam eum in finem aut
aliud severitatis genus adhibet, ut hoc aut illud
ob-

obteneat. Est socius, qui te invitat ad otium, ad lusus, ad ambulationes tempore illicito, ad potationes &c. hunc credis esse amicum tuum; illum verò Magistrum aut Professore hostem esse iudicas, qui malè tecum sentiat, qui torquere te tantum velit, qui gaudiolum tibi invidet, qui ex passione agat omnia. O Studiose mi, erit dies, cum videbis, quis tecum melius sentiat: cum gratias ages Magistro aut Professori, qui per minas etiam & vim te ad rem licet tibi jam non suavem compellit, à re tibi gratissima abstrahit; execraberis verò eam, quam cum socio hoc jam habes, amicitiam. Ergo hoc jam age: non murmura, non conquerere, si quis tuæ salutis cupidus Superior rem aliquam molestam, sed salutarem, tibi inculcet; si à te exigat, ut hoc aut illud omittas &c. obedi hilariter. Magister tuus, aut Professor, aut alius hac ratione tecum agens amicus tuus est, optime tecum sentit: socius verò ille hostis animæ tuæ est.

5. In te quoque, mi Studiose, feretur à Christo sententia. Quæ illa? an felix? an infelix? hic siste, & expavesce! An audies dulce illud? venite! an tristissimum: discedite! Time & contremisce. Sed & solatium hoc habe: sententia feretur secundum cuiusvis merita; ergo in manu tua est audire aliquando sententiam felicem; quia in manu tua est facere opera bona. Amas te? amas animam tuam? vis audire sententiam illam felicem? exerce opera bona, opera, quæ officium Studiosi à te exigat, tum quo ad pietatem,

tem,

tem, tum quoad studia. Hoc fac, & sententiam beatam tibi polliceor. Poteris gaudere cum Sanctis, si velis cum illis vivere. Aggredere, quæso, sic te per salutem tuam rogo, aggredere rem magno animo: opera pietatis exerce: vince tædium in studiis sæpe occurrens: vince consuetudinem illam: vince te in omnibus. Licet jam grave tibi & molestum accidat, certus esto, non pœnitebit te in die illo: exosculaberis quasi præ gaudio cilicia tua: amplexaberis flagella: lætaberis cum Casimiro aut Aloysio, si vivas cum illis. Vince te! diem illum respice: pœnitebit te, si hoc meum consilium non sequaris. Tua membra alloquere v. g. Pedes mei, vincite vos, abstinete à loco hoc; gaudebitis aliquando. Manus meæ, ne vos ad illicita extendite &c.

Aliud adhuc documentum suggero. Vis audire a Christo: *Venite Benedicti?* audi jam ejuldem Christi vocem: *Venite ad me omnes.* Vocat te jam Christus, clamat: veni ad me, Studiose in hac ætate florida; veni ad me, non ad mundum, ad vanitatem, ad dæmonem; famulare mihi per pietatem, per industriam in studiis per fugam otii: veni ad me per bonam intentionem in tuis operibus, per frequentem susceptionem SS. Sacramentorum, per conservationem Castitatis, per electionem status, ad quem te voco: veni, relinque mundum & miserias ejus, amplectere statum sanctiorem, elige occasiones laborandi aliquid pro honore meo,

meo, & salute animarum. Sic vocat te Christus: huic si obedias, certus esto, audies aliquando dulcissimum illud: Venite; Ipse enim promisit dicens: Venite ad me, & ego reficiam vos: Eum qui venit ad me non eiiciam foras. Si verò jam Christi vocem audire renuis, præcipuè si è sæculo te vocet ad statum religiosum; si potius audis vocem illorum, qui dicunt: Venite fruamur bonis &c. veni ad cauponas, ad lusus &c. certus esto, sicut discedis à Christo per peccatum, sic audies terrificum: Discedite. Non enim irridetur DEUS. Ergo jam veni ad Christum, non discede à Christo.

Affectus. Quid agimus ô Anima? expergiscere tandem ad tanta tonitrua! comparendum tibi est coram tribunali illo terribili; manifestabitur ingratitude & malitia tua; feretur in te sententia. Quid ages tunc? frustra ejulabis misera: Jam advolvere pedibus Crucifixi, hunc amplectere, & contrito corde clama: Jesu! ô Jesu mi! Jesu Judex vivorum & mortuorum, nunc Salvator amantissime, quò me convertam, nisi ad te? jam non repelles me, scio Domine; quia tempus miserendi est, necdum iudicandi. Jesu mi! commissa mea paveo, & ante te erubesco! Quid faciam, cum veneris ad iudicandum me? quo oculo te intuebor? quomodo audiam præstita mihi beneficia exprobrantem? Quam in me feres sententiam? ô Jesu, si iniquitates observaveris, sustinere nequeo, actum est; meritus sum sententiam infelicem;
homi-

hominum impudentissimus meritis sum damnari ! Sed Domine, quid agam separatus à Te in æternum ? separatus à Te ? O Jesu mi, noli me condemnare ! iterum, iterumque clamo : Domine, cum veneris judicare, noli me condemnare ! In die iudicii libera me, Domine ! Ne permittas me separari à Te ! qui venturus es judicare vivos & mortuos & sæculum per ignem, miserere mei, dum tempus est miserendi ! Nunc Salvator es ; salva me ! Nunc rogo, salva me propter misericordiam tuam : ita per sanguinem, per mortem tuam rogo ! Doleo, quod unquam per peccatum recesserim à Te ; detestor horam, quã hoc ausus sum, non tantum quia discessus iste mihi noxius, sed quia tibi injuriosius est. Jesu mi, miserere mei, & jube me venire ad te, ad te DEum meum & omnia.

Proposita. Vivam deinceps vitam longè aliam, talem scilicet, ut ex eorum numero esse possim, qui audient felix illud : venite : præsertim obervabo sequentia. 1. Nihil faciam palàm vel occultè, quod aliquando manifestatum mihi ruborem possit incutere ; & quod hætenus feci, confitebor sincerè, nihil unquam in Confessione omittendo, aut minuendo. 2. Melius utar beneficiis DEI v. g. sanitate meâ, talentis meis, concessis mihi tempore, parentum sumptibus, bene agendi occasionibus. 3. Te Judicem meum, ô Jesu, jam conciliare conabor ; non tractabo irreverenter in templo, præcipue in Communione ; non offendam præcipue hoc

peccato NN. quotidiana opera bene peragam.
4. Cum nullum refugium sim habiturus nisi
apud DEum, hujus solius amicitiam quæram,
non sociorum; illorum etiam monita & incre-
pationes libenter audiam, qui salutem meam
quærentes, ab occasione aliqua periculosa me
avocant, aut aliquid mihi salubre licet molestum,
inculcant. 5. Ut sententiam felicem audiam,
faciam ea, quæ talem promerentur, opera scili-
cet bona: vincam molestiam in surgendo, stu-
dendo, orando: vincam me in fugienda hac
consuetudine, in fugiendo loco illo &c. O
quomodo lætabor cum Aloysio meo, si eum
jam fuero imitatus in declinando omni eo, quo
Divina Majestas offendi potest! Veniam jam
ad Christum per orationes, quas nunquam o-
mittam, per industriam in studiis, per frequen-
tem & devotam S. Communionem, per obe-
dientiam in electione statûs; non discedam à
Christo per ullum peccatum, ne audire debe-
am: discedite à me.

Petitio. Tu Domine, qui solus confortare
infirmum potes, roboram me in hac voluntate
mea, quam de tua gratia concepi. *Anima
Christi &c.*

Ad Christum. Intonas super me judicia tua,
Domine, & timore ac tremore concutis om-
nia ossa mea, & expavescit anima mea valde.
O Christe Jesu, non intres in iudicium cum
servo tuo! Non cogitavi, rem adeò terribilem
esse judicari à Te, alias vitam longè dissimilem
egissem.

egissem. Dedisti gratiam, ut veritates adeò salubres agnoscerem, & sanctiora contilia caperem, da, quæso, & gratiam novam implendi. Rex tremendæ Majestatis, qui salvandos salvas gratis, salva me fons pietatis! Recordare Jesu pie, quòd sum causa tuæ viæ, ne me perdas illa die &c. ex hymno: *Dies ira.*

Ad B. Virginem. O Mater misericordiarum, Mater Judicis mei! hanc mihi potenti tuæ intercessione gratiam impetra, ut Judicem meum nullo amplius peccato offendam, sed Eum per vitam Christiano dignam mihi conciliem. Ora pro me, ne æternùm ab illo separer. *sub*
uum præsidium confugimus &c.

Consideratio IX.

De Pœnis Inferni.

Recitatâ Oratione imaginare tibi voraginem aliquam tetram, flammam undique eructantem, tenebris formidabilem, spectris horridam, plenam Damnatis vario tormentorum genere cruciatis. Pete à DEO gratiam agnoscendi, quantas in orbe altero pœnas DEUS peccatoribus destinaverit, ut ad cavendas ejus offensas compellaris.

Pars I.

Pœnæ Corporis à Damnato sustinendæ.

Doctrina cum reflexionibus. Res, quæ in manibus est, usque adeò terrificæ Sanctis ientibus
per